

Elk verhaal heeft twee kanten

Ik werd wakker in een stoel. Voor me stond een tafel. In een verder lege kamer. Ik had geen flauw idee waar ik was, of waarom. Welke dag was het? En waar was mijn geheugen?

Voor me zat een man in een wit overhemd. Het zag eruit alsof het net gestreken was en een penetrante geur van overmatig aangebrachte deodorant walmd om hem heen. Hij was een donut aan het eten maar al die tijd hij me strak in de gaten.

Had ik hem moeten kennen? Waarom was hij hier?

Hij propte het laatste stuk donut naar binnen, veegde zijn mond af en keek me vol verwachting aan.

"Weet je wie ik ben?", vroeg hij met volle mond.

Dat wist ik niet, dus ik knikte.

"Ik heb in Irak gediend", legde hij uit. Had dat een belletje moeten doen rinkelen?

"Daar heb ik ook mensen ondervraagd", verklaarde hij. "Om te kijken of het *terroristen* waren."

Ik keek hem onbegrijpend aan en wachtte tot hij verder ging.

"Ze schakelen me in", vervolgde hij, "als mensen *overtuigd* moeten worden. De terroristen, bedoel ik, niet de gasten die me inschakelen. Ik zeg niet dat jij een terrorist bent, maar het feit dat we hier samen zitten belooft niet veel goeds. Voor jou tenminste, niet voor mij. Ik krijg hiervoor betaald, weet je."

Ik knikte weer. Ik snapte weinig van wat hij zei, maar ik had het gevoel dat het beleefd was om te laten merken dat ik het met hem eens was.

"We hebben je vrouw te pakken gekregen. Ze zit hiernast."

Ik wist niet dat ik een vrouw had, maar aan de andere kant: ik wist ook niet zeker of ik er geen had. En waarom zou hij beweren dat ik een vrouw had als dat niet waar was? Dus ik knikte weer. Ik was benieuwd hoe ze er uit zag.

Hij bestudeerde mijn reactie en zei: "Waarom denk je dat je hier bent?"

Het was de eerste keer dat hij me een directe vraag stelde. Ik was nog steeds in de war en zei: "Er zijn wolken van zwaartekracht. Ik denk dat je die wilt vinden voordat ze verlopen."

Ik hoorde mezelf volstrekte onzin uit kramen.

"Aha", zei hij, alsof ik volstrekt helder was geweest.

"Wil je hier weg?", probeerde hij.

"Ze kijken altijd mee...", opperde ik, "...maar soms moeten ze slapen."

Hij keek naar het zwarte kastje in de hoek van de kamer, alsof hij wilde verifiëren dat ze gehoord hadden wat ik had gezegd.

"Hoe weet je dat ze meekijken?"

Ik wist het niet meer. Waarom wilde hij dat weten? Waarom had ik dat eigenlijk gezegd? Omdat ik het antwoord op die vragen niet wist, keek ik maar naar mijn voeten. Ik was blootrvoets en op mijn tenen zaten littekens. Ik kon me niet meer herinneren hoe die daar waren gekomen. Waren het wel mijn tenen?

#

"Heb je het koud? Wil je wat eten?"

Ik keek op en plotseling zat er iemand anders in de stoel voor me. Dit keer was het een vrouw, die me met vriendelijke ogen en oprechte bezorgdheid aankeek. "Is er iets dat ik kan doen om te helpen?"

Waar was die andere gast naar toe gegaan? Was ik nog steeds dezelfde persoon? Of zat er ergens, in een kamer net als deze, een andere ik tegenover de man in het donkergrijze pak?

Ik merkte dat ik dorst had. "Het water stroomt door de afvoer als iemand de stop er uit trekt", probeerde ik. Ik wist niet zeker waar dat vandaan kwam; ik dacht aan water en dit was het beeld dat mijn verwarde geest opriep: Al dat water. Verloren. Omdat iemand het nodig vond om aan de stop te zitten.

"Wil je water?" vertaalde ze mijn gemompel. "Dat zal ik voor je halen. Wacht hier!"

Ze verdween en kwam even later terug met een glas water. Er moet vlak buiten de deur een waterval geweest zijn. Ze zette het glas water voor mijn neus neer maar morstte wat. De paar druppels die van de tafel op de grond drupten waren genoeg om me bewust te maken van mijn volle blaas.

"Mag ik plassen?" vroeg ik. Het was de eerste samenhangende zin die ik uitbracht.

De vrouw keek me aan met een begrijpende blik in haar ogen en zei: "Ik ben niet bevoegd om die beslissing te nemen, maar ik zal kijken wat ik voor je kan doen."

Ze knikte naar de grote spiegel die achter me hing, maar verder leek ze geen actie te ondernemen.

"Het is prachtig weer buiten", zei ze. Ik had geen flauw idee wat dat betekende, maar het klonk alsof het iets positiefs was. Ik probeerde de groeiende druk op mijn blaas te negeren en vroeg me af hoe de wereld buiten deze kamer er uit zag.

"Je ruimteschip is gered, maar we hebben het nog niet aan de praat gekregen. Ik ben bang dat je voorlopig nergens heen gaat."

Had ik een ruimteschip? Ik had vage herinneringen aan een ruimteschip, maar ik kon niet met zekerheid zeggen dat het *mijn* ruimteschip was en dat het niet gewoon een vage indruk was van hoe ruimteschepen er uit zien. De vrouw keek me aan alsof ze oprecht begaan was met mijn lot. Ik probeerde haar alles te vertellen wat ik wist.

"De wind wordt moe als je lang vliegt. Maar om binnen te komen moet je een vriend zijn."

Ze haakte aan op het verkeerde deel van wat ik zei. Het speet me heel erg dat ik niet duidelijker kan zijn, maar mijn hoofd was troebel en de woorden kwamen er niet zo uit als ik wilde.

"Vliegen, zeg je? Dus je herinnert je het ruimteschip?"

Ik bedoelde niet 'vliegen': zo werkt het ruimteschip niet. Maar ik wist niet hoe ik dat haar uit moest leggen. Dus ik schudde slechts mijn hoofd. De druk op mijn blaas werd moeilijk te negeren.

"Ik haal graag adem", zei ik en ze knikte.

"Dat begrijp ik. Was je alleen toen je neerstortte of moeten we gaan kijken of we nog meer mensen kunnen vinden?"

"Je kunt maar één boek tegelijkertijd lezen", merkte ik op. "Anders raak in je in de war als ze aflopen."

Ik begreep mezelf niet, maar kennelijk begreep de vrouw tegenover me het wel.

"Het lijkt me moeilijk om zo'n groot schip in je eentje te besturen. Heb je daarvoor training gehad?"

Voor zover ik me kon herinneren was het inderdaad moeilijk geweest. Maar dat was toch ook de reden dat ik gecrasht was? Ik wilde haar normaal vragen of ik naar de wc mocht maar ik had het lef niet en liet alles gewoon lopen. Ik voelde mijn

broek nat worden en ik hoorde urine op de vloer druppelen. De penetrante ammoniakgeur bereikte snel mijn neus en ik keek omlaag om te zien waar de geur vandaan kwam. Toen ik weer op keek was de vrouw weg.

#

Op tafel stond een glas water. Het was weer vol, alsof iemand vergeten was de kraan uit te draaien. Naast het glas lagen twee pillen, een witte en een paarse. Ik nam de paarse tussen twee vingers en bestudeerde de tekst die in kleine letters op de zijkant stond. Ik las 'SP-117'. Geen flauw idee wat dat betekende maar ik had honger en slikte de pil met een flinke slok water. De andere pil ging erachteraan, en ik had niet eens meer de tegenwoordigheid van geest om te kijken of er nog tekst op de zijkant stond. Ik zou er waarschijnlijk toch niets van begrijpen.

Ik moest hier weg. Ik herinnerde me vaag dat ik dat ook dacht voordat ik de pillen slikte, maar alle ambitie had me in de steek gelaten toen de roes begon. Het kroop langs mijn stoelpoot naar beneden en ging trillend in een hoekje van de kamer zitten. Maar nu was de gedachte dat ik hier weg moest zo sterk dat het zelfs door de mist in mijn hoofd brak.

De deur ging open en een man in een donkerblauw pak kwam binnen. Op zijn schouders en borst stonden in geel de letters FBI. Hij ging tegenover me zitten en keek me aan alsof ik iets verschrikkelijks gedaan had. Was dat zo?

"We hebben je identiteit achterhaald."

Ik wist niet eens dat ik een identiteit had. Wat was dat?

"Iemand moet mijn kat eten geven", mompelde ik. Ik had maar een vaag idee wat een 'kat' was, maar ik had de indruk dat het wel honger moest hebben. Ik had geen flauw idee hoe lang ik daar al was. Het leek een eeuwigheid.

"Je kat? Is dat onderdeel van het verhaal dat je moest instuderen?" Hij klonk alsof hij me ergens van beschuldigde. Toen ik geen antwoord gaf vervolgde hij: "Je bent een promovendus aan het Massachusetts Institute of Technology op het gebied van aerodynamica. Je hebt geen partner, woont alleen en hebt geen hechte vrienden. We vonden wel een voederbak bij je thuis, maar een kat was nergens te bekennen. Je ouders zijn vorig jaar omgekomen bij een auto-ongeluk, en je hebt geen andere dierbare naasten.

Volgens je promotor ga je zelden naar huis; je slaapt vaak op je werk. Hij geeft toe dat dat geen goede werkethiek is, maar je werkt hard en je bent wereldvreemd maar vriendelijk."

Allerlei emoties spoelden door mijn hoofd, maar ik kon geen enkele gedachte vasthouden. Hoe kon ik zeker weten dat wat hij zei waar was? Ik had een miljoen vragen voor hem, maar hij gaf me geen gelegenheid om ze te stellen.

"Je alibi klopt. Het was indrukwekkend: we konden geen enkele scheur in je verhaal vinden. Voor zover we kunnen nagaan ben je wie je denkt te zijn. We hebben zelfs je ouders op laten graven om jullie DNA te vergelijken. Ook dat leverde niets op. Alles lijkt normaal te zijn, afgezien van het feit dat we je vonden in de bestuurdersstoel van een ruimteschip, omringd door technologie waar elke FBI-agent van gaat watertanden."

Was het ruimteschip neergestort? Daar had ik vier jaar aan gewerkt.

"Denk je dat je dat uit kunt leggen?"

Ik wilde hem alles vertellen wat ik wist, echt waar. Maar de pillen deden de wereld draaien voor mijn ogen en mijn tong voelde niet als de mijne.

"Het was niet makkelijk. Er was zoveel regen dat ik verdwaalde."

De FBI-agent maakte een notitie en wachtte tot ik verder zou gaan. Herinneringen aan die nacht drongen zich plotseling naar voren.

"Ik heb gewacht tot het donker was. Anders kun je de instrumenten niet aflezen."

Je *moet* de instrumenten kunnen aflezen, anders heeft het geen zin om te proberen te vliegen. Ik had de neuro-connectors nog niet geïnstalleerd, al was de nodige hardware er al wel.

"Wat was het doel van je ruimteschip?"

Ik moest diep nadenken voordat ik daar een antwoord op had en ondertussen vervolgde hij:

"Wat doe je op onze planeet?"

Nu voelde ik de woede in me opborrelen. Ik stond plotseling op en duwde de tafel van me af. Hij was zwaar, maar ik slaagde erin hem een paar centimeter te bewegen.

"Het is ook mijn planeet!", riep ik. "Je kunt me niet ongestraft hier vast houden."

De adrenaline klaarde mijn hoofd op. Plotseling werd ik me bewust van de pijn aan mijn pols, aan mijn tenen. Aan mijn testikels...

"Wat hebben jullie met me gedaan?", schreeuwde ik.

De FBI-agent stond ook op, maakte een gebaar naar de spiegel en zei: "Rustig maar, kalmeer een beetje".

Een paar seconden later kwamen er twee klerkasten van bewakers binnen en een man in een witte jas. De bewakers drukten me stevig tegen de grond terwijl de derde man een injectienaald in mijn schouder stak. De helderheid in mijn hoofd

verdween en de kamer vulde zich met mist. Voordat ik het bewustzijn verloor hoorde ik de FBI-agent zeggen: "Hij heeft de pillen toch geslikt? Waarom werken ze niet?".

#

Toen ik bij kwam was ik in een kamer die nog kleiner was dan de ruimte waarin ze me ondervraagd hadden. Er stond hier een bed en er was een wastafel, met daarboven een spiegel. In de hoek van de kamer stond een stalen toilet, zonder bril. Verder was de kamer leeg.

Dit keer was ik niet zo in de war en meteen werd ik overspoeld met herinneringen: Ik deed mijn ogen dicht en zag de eerste schets van de Drijver, zo helder als op de dag dat ik hem maakte. Drijver, dat was de werktitel van het project. De eerste schets was niet veel meer geweest dan een ruwe opzet; in de kantlijn stonden tal van notities gekrabbeld. Niet door mij, trouwens, maar door Ron. Hij had de veelbelovende ideeën uit ons overleg op papier vastgelegd.

Het grootste probleem was de verkrijgbaarheid van het materiaal. We hadden zoveel mogelijk van organisch materiaal gemaakt, omdat we dat zelf konden kweken, maar de rest van de materialen moest Peter één voor één van de militaire basis smokkelen. We beschouwden dat niet als stelen, want als dit project zou slagen zou de luchtmacht ons alleen maar dankbaar zijn.

Op dat moment ging de deur open en de vrouw die ik eerder had gezien kwam binnen. Nu mijn blik wat helderder was en haar gezicht niet constant van vorm veranderde viel het me op hoe mooi ze was. Nee, niet gewoon mooi: adembenemend.

"Hoe gaat het?" zei ze, met oprechte bezorgdheid in haar stem. "Je stortte plotseling in en we hebben je naar deze kamer gebracht zodat je in alle rust kon herstellen."

"Je liegt: ik ben niet ingestort", wist ik uit te brengen, hoewel mijn hele lichaam schreeuwde dat dat niet haar schuld was, want zij had duidelijk alleen het beste met mij voor. "En ik ben niet hierheen gebracht om bij te komen."

Ik wilde vragen waar Ron en Peter waren, maar terwijl ik mijn mond al open had bedacht ik me: ik kon hier niemand vertrouwen.

Haar stem daalde tot fluisterniveau en ze zei: "Je hebt gelijk, dat moest ik van je zeggen. Ze hebben je een slaapmiddel gegeven en ik wilde dat ik het had kunnen voorkomen."

Ze klonk oprecht, maar ik wist dat ze me voor de gek hield.

Weer op normale toon: "Kan ik iets voor je halen?"

"Een glas water graag", antwoordde ik, hoewel ik me in de verte het ongemak herinnerde van de vorige keer dat ik haar om een glas water vroeg.

Ze verliet de kamer en kwam even later terug met een glas water. Dat zette ze voor me neer en terwijl ze voorover boog hield ze haar mond vlak bij mijn oor en fluisterde: "Je moet ze vertellen wat je weet, anders laten ze je nooit gaan."

Ik knikte; nu wist ik wat voor spel ze speelden. Dit was *good cop, bad cop*. Zij was de *good cop*. Nu ik het doorhad nam ik me voor me niet te laten manipuleren.

Maar ze was nog niet klaar met fluisteren. "Hier, ze willen dat je deze pillen neemt, maar ik heb ze vervangen door placebo's dus je kunt ze veilig slikken. Vertel niemand dat ik je help, alsjeblieft." Zelfs nu ik wist welk spel ze speelde kostte het moeite om me niet door haar fluwelen stem te laten overtuigen. Toen ze haar hoofd naast het mijne hield rook ik een vleug van haar parfum en bijna brak het me.

Ze stond op en legde de twee pillen op het bed, om vervolgens de kamer te verlaten. De deur deed ze achter zich dicht. Weer was ik alleen, hoewel ik natuurlijk wist dat ze van achter de spiegel meekeken.

Ik deed zo goed mogelijk alsof ik de placebo's bestudeerde. Natuurlijk waren het geen placebo's maar ik legde ze op mijn hand en bracht ze naar mijn mond, gevolgd door een half glas water. Ik slikte en voelde de pillen veilig onder mijn tong steken terwijl het water door mijn keel spoelde. Vervolgens deed ik alsof ik mijn teen stootte en bukte om die te inspecteren. Buiten het zicht van de spiegel spuugde ik de pillen uit, verkruimelde ze en veegde ze in de kieren van de vloertegels. Ik hoopte dat mijn speeksel ze niet teveel opgelost had.

Toen ze ervan overtuigd waren dat ik de pillen had genomen stuurden ze twee bewakers de kamer in die ik herkende van de vorige keer. Ze pakten me ruw vast en brachten me terug naar de kamer waar ik ondervraagd was. Ik probeerde zo goed mogelijk voor te wenden dat ik in de war was door onsamenhangend te brabbelen, maar door half-gesloten oogleden lette ik goed op de route die we namen, zodat ik in ieder geval enig idee had waar ik was. We liepen door een lange gang, sloegen twee hoeken om en namen de lift naar een ruimte diep onder de grond. Toen de liftdeuren weer open gingen kwamen we uit recht tegenover de verhoorkamer.

De bewakers dwongen me op een stoel te gaan zitten en als onderdeel van mijn gespeelde gemoedstoestand stribbelde ik niet tegen.

De man in het witte overhemd kwam binnen. Voor zover ik kon zien was het hetzelfde overhemd. Voordat hij ging zitten zette hij zijn voet tegen de rand van de tafel en strikte nonchalant zijn veters. Al die tijd hield ik mijn ogen half open alsof ik onder invloed was en hield ik mijn hoofd omlaag. Pas toen hij ging zitten deed ik alsof ik hem opmerkte.

"Ik heb goed geslapen:, begon hij. "Goed appartement, lekker bed, tjokvolle minibar. Als ik niet had moeten werken had ik een... dame laten komen. Je weet wel wat ik bedoel."

Hij leunde naar voren, legde beide armen op tafel en keek me recht in de ogen. "Okee, dus ik had het mis oer je vrouw. Kennelijk heb je er geen. Maar je zou willen dat je er wel één had toch? Er is daarbuiten een wereld vol lekkere wijven. Zeggen dat je je eigen ruimteschip hebt is een goede openingszin, maar helaas voor jou zijn we hier voorlopig nog even bezig hier."

Ik had hem niet eerder zo lang aan het woord gehoord. "Wat zeg je ervan als we onze zaken hier zo snel mogelijk afronden?" stelde hij voor. "Dan kunnen we dit misverstand voor eens en altijd uit de weg ruimen, snap je? En kun jij weer achter de dames aan. Nou, wat vind je?"

Ik deed mijn best om hem met hangende oogleden aan te kijken en ik liet een druppel speeksel over mijn kin lopen. Volgens mij was ik best overtuigend.

"De tijd kan elk moment stil staan. We moeten ons om gaan kleden", mompelde ik. Hoe verzon ik al die onzin?

"De tijd? Kan elk moment stil staan? Doe jij dat? *Wil* je dat de tijd stil staat?" Er klonk geen beschuldiging door in zijn stem dit keer, hij zat gewoon te vissen naar informatie.

"Er is een oude man op de campus die oude kranten verzamelt en ze voor een klein bedrag weer verkoopt", opperde ik. Op de een of andere manier moest ik hem zien te overtuigen dat ik gewoon een student van MIT was met een briljant idee. Maar tegelijkertijd wilde ik de anderen niet verlinken. Ik moest eerlijk zijn maar niet te eerlijk.

"We maakten een ruimteschip van krantenpapier". Dat was nog waar ook: ik herinner me nog dat we op het grasveld voor het hoofdgebouw hadden gezeten en dat het papieren ruimteschip onze eerste poging was geweest om een abstract idee te modelleren.

Dat trok zijn aandacht. "Een ruimteschip? Interessant: ik heb altijd al eens willen vliegen. Hoever waren jullie al?"

"We hadden alleen maar een p...p..p", stotterde ik, "een pototype."

"Prototype", corrigeerde hij me. "Waarvoor?"

Ik antwoordde niet maar keek hem aan alsof ik de vraag niet begreep. Ik moest voorzichtig zijn om hem niet te snel te vertellen wat hij wilde horen.

"Wiens idee was het eigenlijk?" vroeg hij.

Ik probeerde een gezicht op te zetten alsof dat een makkelijke vraag was. "Het was... het was Fred Astaire. Hij bleefmaar tapdansen in morse code." Zo, dat zou hem aan het denken zetten.

"Hebben ze verteld dat we je ouders opgegraven hebben?" probeerde hij me te shockeren. "Er was nauwelijks genoeg van ze over om aan DNA te komen. We moesten hun kaken breken om in hun tanden te kunnen graven naar voldoende materiaal"

Eerlijk gezegd had ik mijn ouders al jaren niet meer gezien. Ze hadden niet zo leuk gereageerd toen ik uit de kast kwam op mijn zestiende en toen ik ook nog naar Boston verhuisde werd het contact helemaal slecht.

"DNA" herhaalde ik en vervolgens keek ik naar mijn voeten en pretendeerde ik in te dutten. De man in het witte overhems wachtte even en verliet toen stilletjes de kamer. Ik hoorde iemand anders binnen komen. Wie het ook was ging zitten in de stoel tegenover me, wachtte een paar minuten en probeerde me toen ruw wakker te maken. Ze probeerden me in de war te brengen.

Ik richtte mijn hoofd op en keek in het gezicht van de FBI-agent. Hij schudde me bij mijn schouders door elkaar en ik deed een zwakke poging om hem af te weren. Kennelijk tevreden dat ik weer bij kennis leek te zijn liet hij me los. "Als je bent wie

je zegt dat je bent, zou je me dan wat details kunnen geven van de technologie die je ontwikkeld hebt?"

Ik knikte, maar hij zou het toch niet begrijpen. Hoe had hij überhaupt bedacht dat ik zwaar onder invloed van drugs details ging geven van een complex wetenschappelijk en technisch probleem? Toch deed ik mijn best om hem een serieus antwoord te geven, al bleef ik mijn best doen om over te komen als iemand die onder invloed was.

"Mijn hoogleraar. Hij zegt dat we moeten proberen dingen te laten vliegen."

Hij luisterde met interesse, en de mensen achter de spiegel waarschijnlijk ook.

"Dus ik deed mijn best om te zorgen dat dingen niet vallen. Als ze niet vallen, dan vliegen ze. Net als gedachten: die vallen niet, tenzij iemand ze opschrijft of hardop zegt." Ik probeerde langzaam te praten en om geen ingewikkelde woorden te gebruiken. Wat er gebeurt was was dat ik voor mijn promotie ontwerpen van vliegtuigen had onderzocht in de hoop effecten te vinden waardoor een kleiner gewicht van vliegtuigen niet ten koste ging van de aerodynamica, bijvoorbeeld door de romp te koelen met vloeibaar stikstof. Tijdens mijn promotietraject kwam iemand met het idee om vliegtuigrompen te bouwen van anti-materie en daarmee deels de zwaartekracht op te heffen. Het was alleen maar een wild idee, want het effect van anti-materie op de zwaartekracht is nog helemaal niet definitief aangetoond, maar bij ons prototype op schaal leek het te werken.

"Ik heb geprobeerd om geen-spul te gebruiken.", mompelde ik.

Er waren twee problemen: ten eerste kun je anti-materie niet in contact brengen met materie zonder reactie. Een hele nare reactie, om precies te zijn, en hoogstwaarschijnlijk ook een beetje een knal. Zelfs ijle lucht bevat daar genoeg materie voor.

We worstelden een tijdje met dat probleem totdat ik op de proppen kwam met de Wet van Drievoud. Ik weet dat je niet geacht wordt een naam te geven aan een theorie die je zelf had verzonnen, maar Ron en Peter hadden geen zin het een naam te geven. De wet van Drievoud stelt dat als er een positieve en een negatieve kracht zijn, dat er dan ook een neutrale kracht moet zijn. Dus we deden een heleboel experimenten en vonden uiteindelijk een vorm van materie die geen gewone, maar ook geen anti-materie was. Voor de grap noemde we het aanvankelijk nerie, een afkorting van neutrale materie, maar op de een of andere manier bleef die naam hangen. We gebruikten de nerie om de anti-materie te isoleren, zodat het niet in contact zou komen met materie. Dat was niet zo makkelijk, aangezien we alles buiten kantooruren moesten bouwen, maar gelukkig hadden zowel Ron als Peter toegang tot de meer ongebruikelijke materialen.

"Geen-spul?" De FBI-agent begreep er weinig van.

"Geen spul", probeerde ik het te verduidelijken.

"Dus het ruimteschip is imaginair?" Hij begreep me verkeerd, maar ik kon het hem niet haarfijn uitleggen want dan zou ik uit mijn rol vallen.

"Anti-spul." probeerde ik. "Anti..." Ik deed alsof ik moeite had met meer dan twee lettergrepen. "...materie"

Hij keek om naar de spiegel achter hem. Ik weet niet of hij om back-up vroeg of dat hij de rest wilde laten weten dat ze op moesten letten.

Het tweede probleem waar we tegenaan liepen was hoe we controle konden over het effect van de zwaartekracht zodat we daadwerkelijk konden vliegen. En, belangrijker, dat we weer konden landen. Dat probleem losten we op met de anti-materie-generator. Die produceerde anti-materie, weliswaar in kleine hoeveelheden, maar we bleken maar een klein beetje nodig te hebben om te kunnen stijgen of dalen.

We hadden een half jaar nodig om de generator goed af te stellen en dat was alleen nog maar voor het schaalmodel; het prototype op ware grootte kostte een jaar en het had veel langer geduurd als we niet inmiddels wisten wat we aan het doen waren.

"We maakten een ruimteschip", zei ik per ongeluk. Tot dan toe had ik geprobeerd niet te zeggen dat er anderen bij betrokken waren. De FBI-agent merkte het natuurlijk meteen op.

"We? Deden er nog meer mensen mee?"

Ik aarzelde. Over dit antwoord moest ik goed nadenken. "Ja", gaf ik toe, "Joe, die van Mars komt. We hebben het ruimteschip deels afgekeken van het exemplaar dat hij gebruikt heeft om hier te komen. En natuurlijk Rick, de broer van de president. Hij kan door muren heen lopen."

Ron en Peter hadden hoop ik de gelegenheid genomen om zover mogelijk weg van hier te komen. Als ze slim waren zaten ze nu in China of Rusland, landen die nooit iemand uit zouden leveren aan de Verenigde Staten. Toch hield ik hun namen liever voor me.

De FBI-agent gebaarde weer naar de spiegel en ik stelde me voor dat de mensen achter de spiegel nu fanatiek op de namen 'Joe' en 'Rick' zaten te zoeken. Ik had bewust niet de namen gebruikt van iemand die ik kende. Toen keek hij me recht aan en zei: "Ga door".

Halverwege de bouw van het ruimteschip besloten we het traditionele vliegtuig model in te ruilen voor het vliegende-schotel-model. De symmetrie van zo'n schip maakte de besturing makkelijker, maar die verandering van het ontwerp kostte ons nog meer tijd. Tegen de tijd dat we klaar waren met bouwen was ik bijna klaar met mijn promotie. MIT had me een baan aangeboden; ik had betere banen bij

Stanford en Princeton afgewezen om dicht bij de bouwsite van het ruimteschip te kunnen blijven zolang het nog niet af was.

"We bouwden het ruimteschip samen. Maar toen het af was moest Joe terug naar Mars en Rick ging met hem mee, dus ik moest het ruimteschip alleen vliegen. Dat is heel moeilijk, dus ik stortte neer."

Dat was niet helemaal waar: ik had inderdaad in mijn eentje gevlogen. Ik moest alles alleen in de gaten houden, zoals hoogte, richting en snelheid en een kleine stuurfout was daarom genoeg geweest om me de controle over het ruimteschip te laten verliezen. Maar Ron en Peter waren bewust op de grond gebleven om beter het gedrag van het ruimteschip te kunnen observeren. Toen we het vliegende-schotel-model hadden gekozen hadden we niet voorzien dat dat veel moeilijker te vliegen zou zijn dan een traditioneel vliegtuig. Het grote voordeel van een vliegtuig is dat het maar een kant op vliegt.

#

De FBI-agent was een tijdje stil, alsof hij tijd nodig had om te verwerken wat hij zojuist gehoord had. Ik had mijn best gedaan om de waarheid flink te verdunnen met gespeelde onthullingen die hooguit deels hout sneden, dus het zou niet makkelijk voor hem zijn om door te krijgen wat er gebeurd was. Maar ze hadden het ruimteschip in handen, dus vroeg of laat zouden ze het wel bij elkaar puzzelen.

"Denk je dat je het ruimteschip nog kunt herstellen?" Hij probeerde zijn stem neutraal te houden, maar de gretigheid was voelbaar.

"Als het geen-spul niet gelekt heeft," antwoordde ik, maar als de anti-materie gelekt had dan was er nu geen ruimteschip meer. Sterker nog, heel Boston zou zijn weggevaagd. Pas toen ik dat bedacht realiseerde ik me wat een afschuwelijk wapen we hadden gemaakt.

“En denk je dat je twee vrienden terug zouden willen komen van Mars om te helpen?”

Dat was een strikvraag: ze zouden alles doen om achter de identiteit van Ron en Peter te komen.

“Ik denk niet dat de keizer ze zal laten gaan,” antwoordde ik en voorlopig leek hij tevreden met dat antwoord. Ongetwijfeld zou hij er later op terugkomen.

“Okee”, rondde hij af. “Dit gaat er gebeuren: morgen gaan we naar het ruimteschip en mag je ons uitleggen hoe je dit fraaie staaltje technologie gemaakt hebt. Voor vandaag zijn we klaar maar voordat ik je naar je kamer laat brengen vroeg ik me nog een ding af: “Als je vrienden niet hierheen mogen komen, is er dan een manier waarop we contact met ze kunnen opnemen?”

Zie je wel? Dat was sneller dan ik had gedacht. Ik zei toch dat hij erop terug zou komen?

“We praten met ons hoofd”, legde ik uit. “Onze frequenties staan op elkaar afgestemd.”

Weer leek hij tevreden en vroeg hij niet verder. Hij gebaarde naar de spiegel en een paar seconden later kwam een van de bewakers binnen die me hier hadden gebracht. Hij pakte me bruut bij een arm en sleurde me naar de deur.

#

We liepen de gang af en stapten weer in de lift. Ik stribbelde weer niet tegen, zodat hij me de vrijheid gaf die ik nodig had. Ik wist dat de lift er lang over deed en dat ik dus de tijd had. Plotseling trok ik mezelf los en zelf met mijn handen achter mijn rug gebonden lukte het me om op de ‘stop’-knop te duwen. De plotselinge stop gooide ons allebei op de grond. Ik knalde met mijn hoofd tegen de muur en was maar even verdoofd, maar de bewaker herstelde zich razendsnel en zette zijn knie op mijn

rug. Hij was niet zo zwaar als hij er uit zag, maar zwaar genoeg om me te fixeren, zeker met mijn handen achter mijn rug.

We lagen daar zo een paar seconden, totdat hij er van overtuigd was dat ik geen gevaar meer vormde. Toen hees hij me overeind en drukte op een knop zodat de lift weer in beweging kwam. Op dat moment hoorde ik een raar geluid dat tussen een luchtbuks en het openen van elektrische deuren in zat. De bewaker viel op de grond en sleepte mij mee; toen we samen op de grond lagen zag ik een verdovingspijlje uit zijn nek steken.

Terwijl ik mijn handen vrij probeerde te krijgen werd een paneel in het plafond opzij geschoven en Ron kwam tevoorschijn. Hij liet zich in de liftcabine zakken.

“Wat in vredesnaam...,” riep ik uit. “Ron, waarom... Wat doe je hier?”

Hij hield een vinger tegen zijn lippen en gebaarde me stil te zijn,

“Ik ben hier om jou te bevrijden,” fluisterde hij. “Draai je om, we hebben geen tijd te verliezen.”

Ik draaide me om en voelde iets heets tegen mijn polsen. Ik rook de geur van verschroeid haar, maar mijn armen waren bevrijd. Vanuit mijn ooghoek zag ik hem iets achter zijn riem steken.

“Wat doen we nu?” vroeg ik hem. “Het gaat je nooit lukken me weg te krijgen uit een zwaarbeveiligde FBI-gevangenis. Vooral niet omdat we ver onder de grond zitten.”

Hij antwoordde niet, maar hield een metalen plaatje tegen mijn slaap. Ik voelde hoe het zichzelf in mijn huid vastgreep met hele kleine metalen klauwtjes. Het deed zeer en toen ik met mijn hand mijn hoofd aanraakte zat er een druppel bloed aan. Ik keek meteen naar Ron en merkte dat hij een zelfde plaatje tegen zijn hoofd had. Hij

keek langs me heen, alsof hij iemand anders aankeek, en zei "Haal ons hier weg". Na een paar seconden werd opeens de wereld zwart en ik voelde mezelf vallen en...

#

Het volgende dat ik me herinner is het dak van de auto boven me. "Hij heeft het gehaald", hoorde ik Peter zeggen en Ron voegde daaraan toe: "Ik zei je toch dat zijn brein sterk genoeg zou zijn?" Ik ging overeind zitten en merkte dat ik op de achterbank van een pick-up truck lag. Peter zat achter het stuur en Ron zat op de bijrijdersstoel. Peter hield zijn ogen op de weg maar Ron zat me met een bezorgde blik maar met een grote glimlach aan te kijken.

"Dank jullie wel dat jullie me daaruit hebben gehaald, jongens" zei ik. "Waar gaan we nu heen?"

"Ergens waar het veilig is", antwoordde Ron zonder echt te antwoorden. "Je ziet het wel...".

Hij draaide zich weer om en we reden naar ik inschat ongeveer een half uur. We kwamen door wijken die ik niet herkende en stopten bij een aftands appartementencomplex. Het zag er redelijk schoon uit, maar naast de deur stond een stapel vuilniszakken en de balkons stonden vol kratten bier. Het deed me denken aan mijn studententijd.

Peter parkeerde de auto naast de vuilniszakken. We stapten uit en Ron maakt de voordeur voor ons openen. Toen we naar binnen gingen kwam alles bekend voor: er was luide muziek, het rook naar verbrand eten en schraal bier en de mensen die we in het trappenhuis tegen kwamen waren gekleed als hippies. Op de derde verdieping ging Peter ons voor door een deur. Toen we binnen waren deed hij een stap opzij en gebaarde me verder te lopen. Ik was een beetje wantrouwig. Ik had gewild dat ze me verteld hadden waar we naartoe gingen, ookal kende ik Ron en Peter al jaren en

vertrouwde ik ze blindelings. Maar ik was niet van plan de rest van mijn leven op de vlucht te zijn voor de FBI.

Dus ik liep verder and werd meteen omgeven door een fel wit licht, alsof ik recht in de zon keek. Ik gooide mijn rechterarm, waar nog steeds een deel van de handboeien aan vast zat, voor mijn gezicht en zette nog een stap vooruit.

#

De volgende keer dat ik mijn ogen opende zat ik in een stoel. Rondom me strekte een open vlakte zich uit voor zover als ik kon zien. Mist dwarrelde aan mijn voeten, dus ik kon de grond niet zien. Plotseling zei een stem vanuit het niets: "Welkom, sergeant. Er is melding gemaakt van roekeloos gedrag door het op onverantwoorde wijze ter beschikking stellen van hoogwaardige technologie aan de mensheid. Toch willen we je bedanken voor je inzet. We realiseren ons dat je missie niet zonder risico's was." De stem leek van overal en nergens te komen, wat me nogal in de war bracht.

Ik wist iets uit te brengen dat klonk als "Hrrngh" en de stem zei: 'Vertel ons wat er gebeurd is.'

Ik wist niet wat ik moest zeggen, dus ik stelde een vraag die al een tijd op mijn lippen brandde: 'Waar ben ik?' Ik had het gevoel dat ik in een slechte science fiction-film terecht gekomen was.

'Ben je niet bijgepraat?'

'Bijgepraat? Waar heb je het in godsnaam over? WAAR BEN IK?' Ik begon mijn geduld te verliezen, want ik was het zat om ondervraagd te worden.

Ik probeerde te gaan staan en tot mijn verrassing was ik niet geboeid. Maar toen ik eenmaal stond bleek het een loos gebaar: van horizon tot horizon zag ik niets dan een lege vlakte. Waar zou ik naartoe moeten rennen?

'Sergeant, ga zitten,' probeerde de stem me gerust te stellen. 'Het is begrijpelijk dat je in de war bent.'

Ik ging weer zitten en deed mijn best om opstandig te kijken, maar zonder iemand om naar te kijken hield ik dat niet lang vol. 'Je bent op pad gestuurd met de opdracht te bepalen of de mens in staat is een ruimteschip te ontwerpen.'

'Wat bedoel je "de mens"?'

'Om de ervaring zo echt mogelijk te maken zijn delen van je geheugen tijdelijk geblokkeerd, zodat je niet kon beschikken over onze technologie.'

'Jullie hebben met mijn geheugen zitten knoeien?' riep ik verontwaardigd uit.

'Dat was je eigen voorstel,' antwoordde de stem verontschuldigend. 'Maar hoe dan ook: je lijkt erin geslaagd een ruimteschip te bouwen. We hebben je schip weten te bemachtigen uit de hangars van de organisatie die de mensen "FBI" noemen. Ben je het met ons eens dat de mens in staat is een ruimteschip te bouwen?'

Dit was waarschijnlijk een truc van de FBI. Waarschijnlijk hadden ze me op de een of andere manier weer te pakken gekregen en probeerden ze nu een nieuwe ondervragingstechniek. Misschien hadden ze zelfs achter mijn zogenaamde "ontsnapping" gezeten. Misschien waren Ron en Peter FBI-agenten. Dat hoor je vaak, dat de FBI undercover agenten gebruikt om moeilijke zaken op te lossen. Ik tastte mijn geest af op zoek naar hallucinogenen effecten maar ik kon niets vinden. Ze hadden heel wat moeite gedaan om dit zo echt mogelijk te maken. Ik wist niet goed hoe ik moest reageren: dachten ze nou echt dat ik voor deze truc zou vallen? Wat wilden ze van me? Bevestiging dat ik een alien was? Nou, die gingen ze van mij niet krijgen.

'Luister, ik weet niet wie jullie denken dat ik ben, maar ik ben zo menselijk als maar kan. Ik heb herinneringen. Ik heb littekens. Als je me verwondt dan bloed ik

rood bloed.' Voor het geval ze toch van de FBI waren voegde ik toe: 'Ik betall altijd mij verkeersboetes!'

'Die herinneringen zijn geïmplanteerd als onderdeel van je missie,' legde de stem uit. 'Een speciaal team heeft die herinneringen zorgvuldig samengesteld, zodat je een gedetailleerd achtergrondverhaal had dat je zelf geloofde. We konden niet riskeren dat je informatie zou lekken als je ooit gepakt werd. Zodra deze missie afgerond is, zal je geest weer overgezet worden naar je eigen lichaam.'

Hier gingen ze een beetje te ver als je het mij vraagt. Maar ze waren in ieder geval grondig. Ik besloot dat de beste manier om daarmee om te gaan was om eerlijk te zijn.

'Ik denk dat de mens inderdaad de nodige kennis heeft om een ruimteschip te bouwen. Ik bedoel: het is gelukt, nietwaar? Maar er zijn waarschijnlijk te weinig mensen die dit kunnen om dit op grote schaal te kunnen doen. En ik had het niet kunnen doen zonder de hulp van Ron en Peter. Ze horen bij jullie, toch? Bij "ons" bedoel ik...'

Daar, laat ze die gasten maar gaan ondervragen, dacht ik. Maar terwijl die gedachte door mijn hoofd schoot bedacht ik me dat ik me niet eens kon herinneren hoe ik ze had ontmoet of wat hun achternamen waren. Waaro had ik ze ooit vertrouwd?

'Dan moet ik je officieel vragen: sergeant, adviseer je om deze wereld voorlopig links te laten liggen en ze niet te helpen een grote technologische stap voorwaarts te maken?'

'Ja,' antwoordde ik op een sarcastische toon. 'Het lijkt me beter deze mensen voor nu met rust te laten.' De stem had niet door dat ik sarcastisch was.

'Duidelijk. Je kunt je missie als afgesloten beschouwen. Bedankt voor je inzet, sergeant. Je zult zo snel mogelijk weer in je eigen lichaam worden overgezet.'

Er klonk een geluid alsof er een verbinding verbroken werd en de stem leek te verdwijnen. Ik wachtte, maar eigenlijk wist ik niet waarop. Er gebeurde niets en ik begon na te denken over wat de stem had gezegd. Waren er echt buitenaardsen? Het idee dat dit een truc van de FBI was leek erg vergezocht. En wat ik had gedaan was bij nader inzien onmogelijk voor een persoon, zelfs met de hulp van Ron en Peter. En als de FBI hier toch achter zat, waarom stelden ze dan al die vragen? Wie had dit verder voor elkaar kunnen krijgen? Russische mafis? Bill Gates?

Ik vroeg me af wat nu ging gebeuren en op dat moment dimde de lichten. Op deze eindeloze vlakte leek het alsof iemand de nacht aangezet had. Wat... was er

aan

de

hand?

#

Toen ik weer bij bewustzijn kwam, lag ik aan de rand van een groot weiland. Ik voelde dat ik op het platteland was, want ik rook mest en hooi. Het was nacht en het was volledig onbewolkt: duizenden sterren straalden me tegemoet. Plotseling verscheen er een cirkel van lichten. Ik had het nog nooit van anderen gezien, maar ik herkende meteen het ruimteschip. De lichten waren een grap, gekopieerd van de film "Close encounters of the third kind", die we allemaal gezien hadden toen we nog jong...

Plotseling haperde mijn geheugen. Ik wist me "close encounters" duidelijk voor de geest te halen. Ik herinner me iemand die piano speelt voor een ruimteschip en hoe het reageerde. Ik herinner me de lichten op de onderkant van het schip. Maar

dat was het: ik herinnerde me niet wie er in die film speelde. Ik herinner me niet welke melodie de hoofdpersoon op zijn keyboard speelde. In mijn geheugen was de film niet meer dan een verhaal, verteld door iemand anders.

Een ding herinnerde ik me wel. Bij de gedachte aan "Close encounters" drong zich sterk de herinnering op dat ik mijn arm krabde. Mijn huid was groen, maar dat kon helemaal niet: toen ik aan mijn missie begon was ik het pigment uit mijn puberteit allang weer kwijt. Plotseling kwam alles weer terug: geuren, geluiden en zelfs het beeld van mijn moeders. En terwijl herinneringen mijn hoofd overspoelden, zag ik in de verte het ruimteschip wegvliegen.